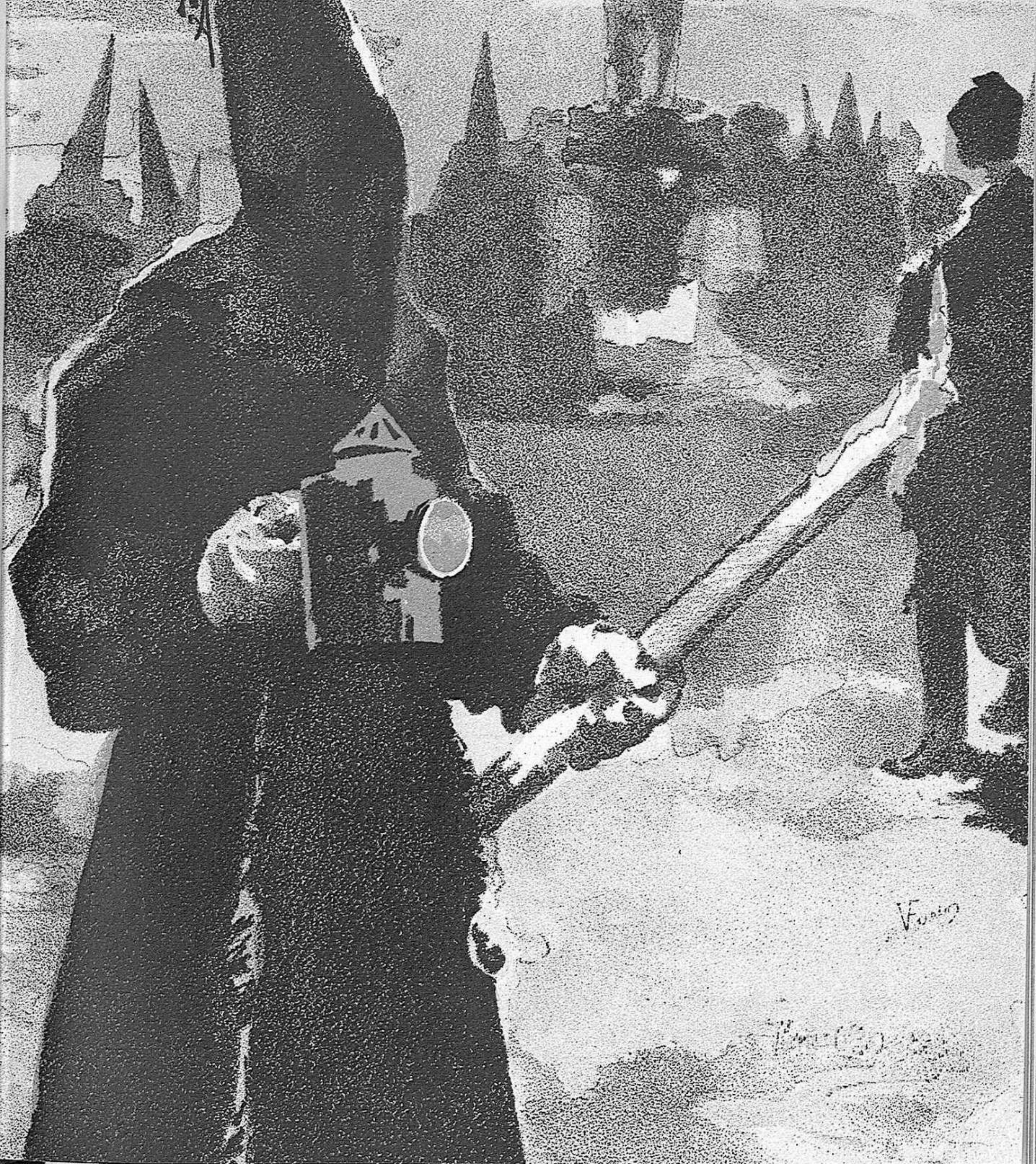

La República

MAJOR FOUNDER

V. 1919

MAJOR FOUNDER

La Roqueta

Il·lustració

Mallorquina

Añy I

Palma de Mallorca 27 de Mars de 1902

Núm. 6

Sumari:

TEXTE:

Jesús parlant desde la Creu, per M. Rotger.
Adorant, (poesia) per Miquel Costa, Pbre.
El Bon Jesús á sos dexebles després de la Cena, per Antoni M. Alcover, Pre.
Al Crucifix, (poesia) per M. Jacinto Verdguer.
Dos estòls, per Manuela de los Herreros.
Dijous Sant, per Emilia Sureda.
La processó d' el Dijous Sant.
Noves.

GRAVATS:

Portada, per V. Furió.
PROCESSÓ D'EL DIJOUS SANT.—*Un penó*.—*Una vexilla*.—*Jesús fent oració en l' hort de Jetsemani*.—*Jesús assotat*.—*Ecce-Homo*.

La Cena, Copia del famós cuadro de Leonardo de Vinci.

PROCESSÓ D'EL DIJOUS SANT.—*Camí d' el Calvari*.—*Dolorosa*.—*Una llenterna*.

Alegoria de Setmana Santa, per R. Llinás.
Altar de la Sang el diumenja del Ram.

PROCESSÓ D' EL DIJOUS SANT.—*Un penitent*.—*Un prohóm de la Sang*.—*Un estol de penitents*.—*La Sang de Nostre Senyor Jesucrist*.

Don Joan Lladó, Pbre., (retrato).

Cristo yacent, (cuadro).

Castell de la processó.—*Alegoria de Setmana Santa*.

El present número extraordinari, valdrá p' els que no son subscriptors 0'40 pts.

La Roqueta

IL·L·U·S·T·R·A·C·I·Ó M·A·L·L·O·R·Q·U·I·N·A

Aquesta revista sortirà dia 15 y 30 de cada més; publicarà articles, cuentos y poesies d'escriptors mallorquins y catalans, biografies de gent de cap de brot, una secció d' Heráldica mallorquina, actualitats, ilustrada amb fotograbats d'els fets que senyali, historietes, cròniques y passatemp.

Ses cubertes y demés ilustracions d'es texte serán de pintors mallorquins.

PREUS

Tres mesos de subscripció	1'75 Ptas.
Id. id. p'els subscriptors de La Almudaina .	1'50 »
Número corrent.	0'30 »
Id. atrasat	0'50 »

Redacció y Administració: Conquistador, 30

Setmana Santa

Jesus parlant desde la Creu

DARE, PERDONAULOS PERQUE NO SABEN LO QUE FAN: així parla desde la creu l' *homo de dolors*. Quant no mes veu ullades de rencor y de despreci, quant

no mes sent insults y maldicions, bramuls d'un poble salvatge, murmuracions dels sacerdots, befes dels fariseus, Jesus enclavat, en mitx de tanta malicia y crueldat, demana perdó per el poble que el mata, fart de pecat y dolentia.

Dos lladres havia enclavats al costat de Jesus la malicia dels jueus perque li comunicassen sa propia ignominia. Un dels dos abans de morir mira Jesus, y veu brillar demunt Ell una corona, y li demana un recort quant entrarà a n-el seu reyne: y el Redentor li diu amb veu d'amor: *En veritat te dich qu' avuy estarás ab mi en el Paradis*.

Maria está dreta al peu de la creu, els ulls desmayats de Jesus la troban y tot l'amor de fill con mou el seu cor adolorit. No molt enfora destría la figura del seu deixeble estimat. A les hores exclama: *Dona, vet aquí ton fill*, y, dirigintse a Joan, li diu: *fill, vet, aquí ta mare*.

Una fosca misteriosa s'escampa per tota la terra, aquella turba diabòlica s'allunya del Calvari; Jesus sens obrir la seu boca sent tot el pes dels pecats del mon. Ni una paraula de consol, ni una llàgrima de compassió endolseix les seues penes demunt la terra, ni una corona de llum, ni una veu d'amor de pare romp aquell cel negre y trist com un cor endurit per el dolor. Llevors gira sos

ulls a la altura y ab mortal anyoransa esclama: *Deu meu, Deu meu! ¿per que m' haveu desamparat?*

Set abrasadora produida per els grans

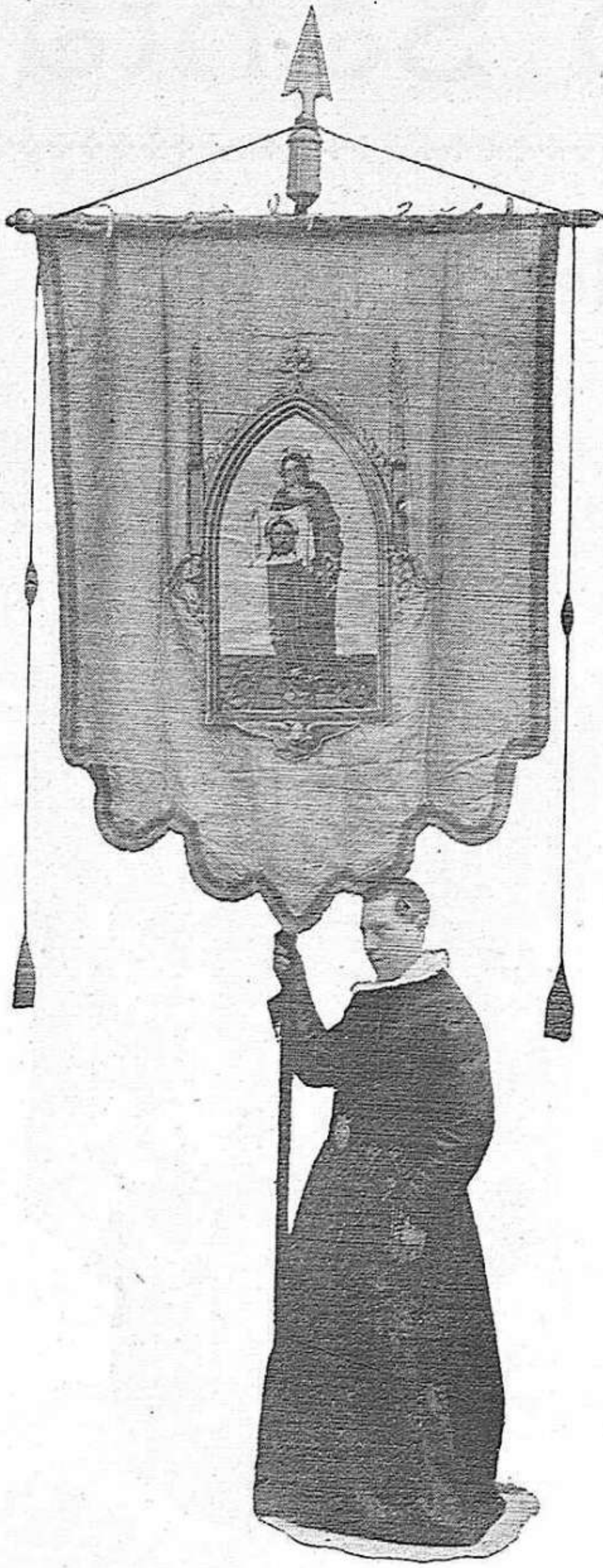
sufriments, tenia Jesus; set que, com mes s'acostava a la mort, mes crexia. *Tench set* digué a la poca gent que rodetjava la creu; mes aquells cors de pedra sens compassió li donen fel y vinagre, augmentant axí el dolor del seu cos y mes encara la pena de la seua anima.

Processó d'el Dijous Sant.
Un penó.

Jesus casi no pot alenar, les seues pipelles están cosides de sanch y de suor, la seua boca des-y-ara s' obri per aplegar un poch d' ayre; no dona mes senyal de vida. De prompte s' incorpora, alsa la seua cara moribunda, la vest d' una fortaleza inespugnable y pegant un gran crit, diu: *Pare, en vostres mans encomán el meu esperit:* y havent dites aqueixes paraules, espirá.

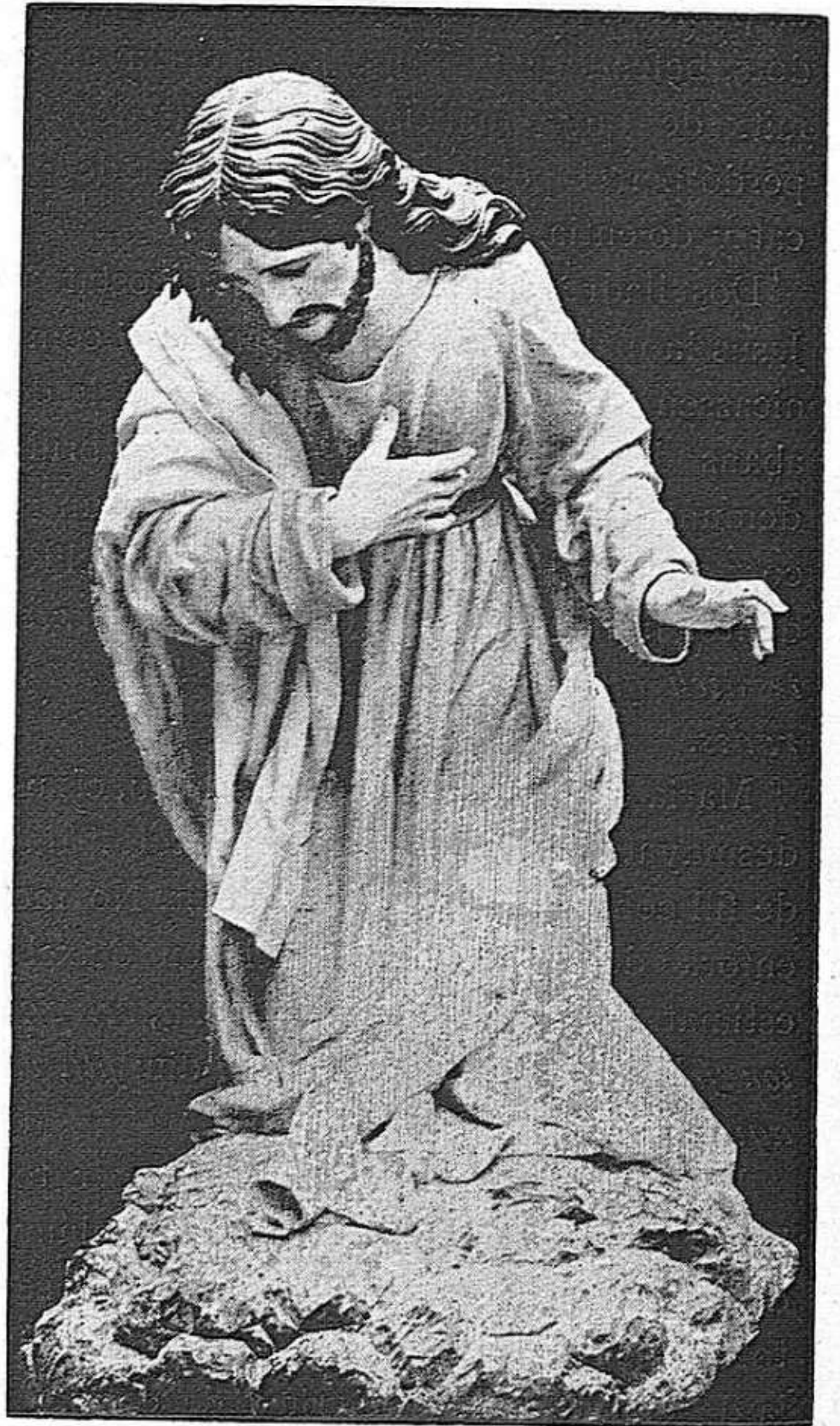
Així clou Jesus les seus ensenyances desde l' abre sant de la Creu; axi mor el nostro suavissim Redentor per abrirnos les portes de la gloria.

M. ROTGER.

Processó d' es Dijous Sant. - Vexilla.

Tot ja está consumat, paraula qu' el mon esperava feya quatre mil anys, es la que surt de la boca divina de Jesus quant encara esta abrasada per la fél y vinagre que amb una esponja enrestada a una canya li havían donat a beure els dolents qu' el guardaven. Aquella paraula confirmava el compliment de les profecies per la consumació de 'l inefable sacrifici que voluntariament acceptava el Redentor del mon.

Processó d' es dijous Sant. - Jesús fent oració en el horti de Jetsemaní

Adorant

Deu es aquí! Callau, ombres de vida,
devant *Aquell qui es...*
Obriume 'l fons d' abatament sens mida,
abismes del no-res.

Dins l' avench tenebrós de ma baixesa
postrat en sant horror,
¡oh Abisme sense fi de la grandesa,
oh Deu, jo vos ador!

Baix del carro vivent y formidable
de vostra majestat,
batega 'l cor en confusió inefable
d' amor y feretat.

A vostres peus ¡oh Rey de la victoria!
jo 'l tir com una flor:
passauli per demunt en vostra gloria,
passau sobre mon cor.

Que l' esclafin les rodes sacrosantes
qu' aixequen pols de llum;
sols que pugua, morint a vostres plantes,
donarvos un perfum.

Sols que pugua 'l meu cor, perdent la vida,
amb un batut final
alçarvos una nota mes sentida
dins l' himne universal.

¡Oh Llum de Llum, Essència d' hermosura!
miraume fit a fit,
y eclipsada a mos ulls la criatura
se perdi en fosca nit,

Processó d' es dijous Sant. — Jesús azotat

Massa en la boira del clotat malsana,
oprès d' enuig y dol,
entre vesllums de tota forma vana
he estat sens veure 'l Sol.

Mes ara 'l raig que tot error engega
vull ja, Sol anyorat,
encara qu' amb la vista casi cega
romanga enlluernat.

Cremau!... secaume tota saba impura,
tota llecor de llim...
No es la vida d' Adam ni sa ventura
la ditxa que jo estim.

Processó d' es dijous Sant.—Ecce-Homo

Paradís terrenal no m' aconhorta,
ni cerch l' hort delitós;
que d' un altre verger m' obriu la porta,
més alt, perque es penós.

¿Que hi fa si duch la vida desolada
com un desert aquí?
Be estich si sent la viva soleiada
d' amor que no té fi.

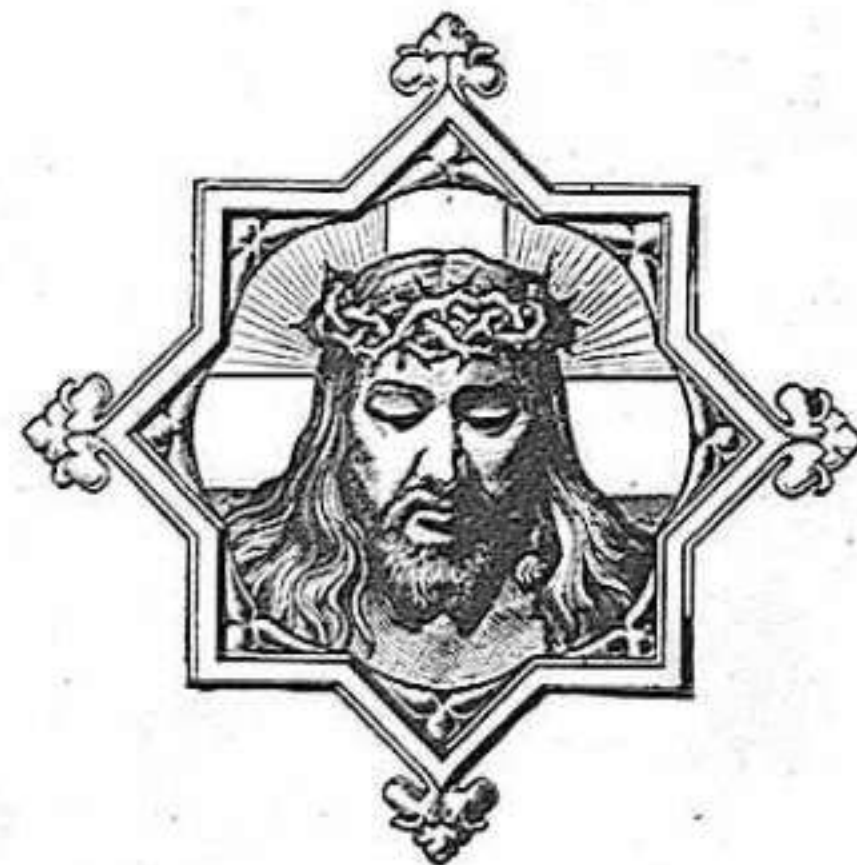
Que se ressequi al entorn meu la terra
de tant ardor y llum:
així 'l cor de tot fanch més se desferra
y exhala més perfum.

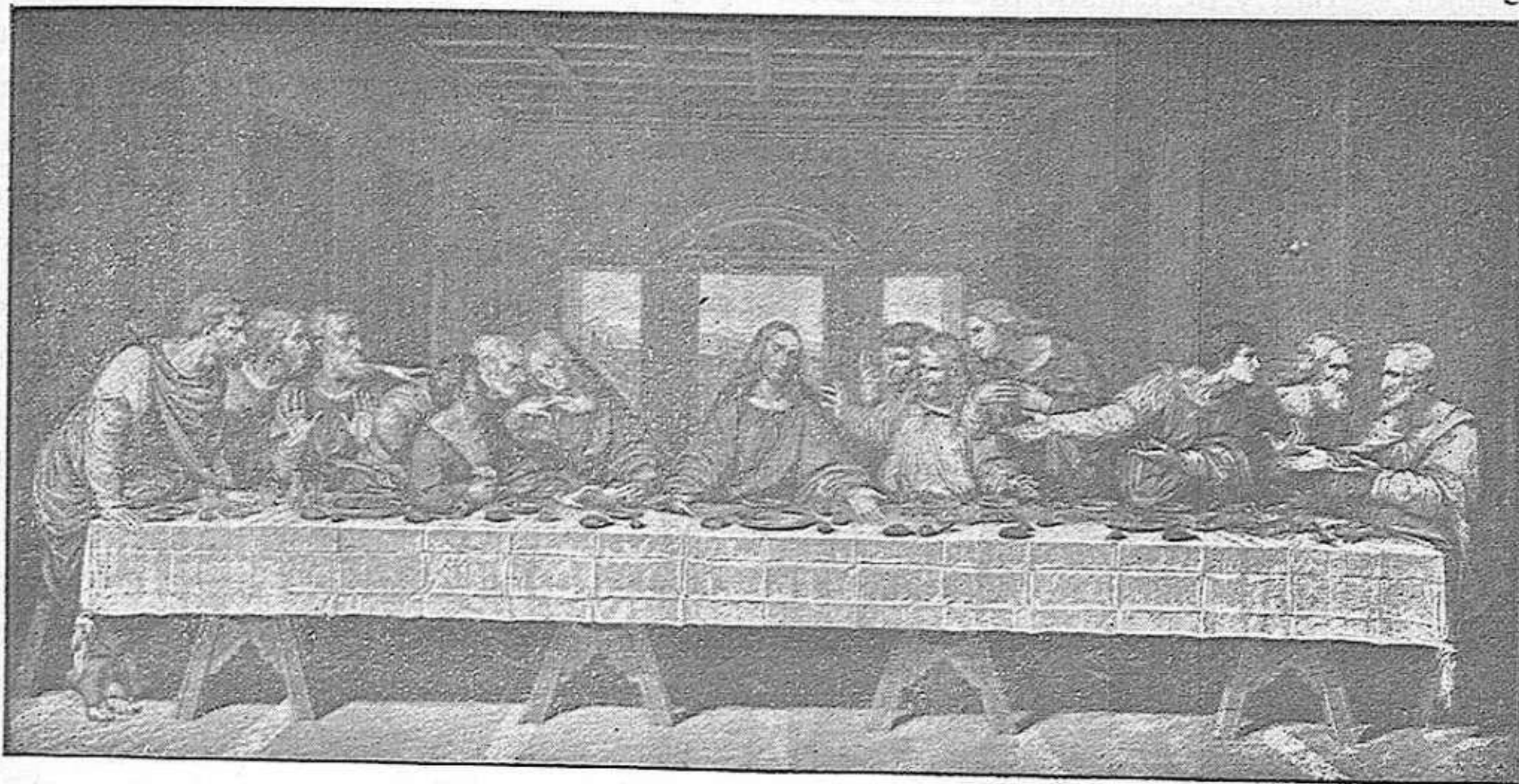
Allá a les terres d' Orient sagrades
de dies sempre plens,
dins el cor de planures abrasades
creix l' arbre del encens.

Vull beure vostres raigs de viva flama
¡oh Sol abrasador!
Cremau!... qu' es dolç al esperit qui us ama
patir més set d' amor.

Allá hi degota mirra qui depura
y bálsem qu' es consol:
així fa fruyt de cel la terra dura
dins l' èstasis del sol!

MIQUEL COSTA, PBRE.

LA CENA.—(Copia del famós cuadro de Lleonart de Vinci.

El Bon Jesus a sos dexebles després de la Cena (Fragment).

Y la nit de la Cena, com anava a donarnos la prova d'amor mes gran que 's pot donar, qu'era morir per nosaltres, tot ablamat com estava de la caritat divina, va rompre amb aquestes paraules que tots els cristians hauríem de dur impreses dins el cor:—«Jo som el camí, la veritat y la vida... Som el cep de bon de veres y mon Pare n'es el conrador. Tota serment que amb mi no dona fruit, la tallará; y tota aquella que 'n don, l'axarmará per que 'n don mes.... Quedau amb mí y jo amb vosaltres. Axí com la serment no pot donar fruit per si metexa, si no queda en el cep, axí tampoch en podeu donar vosaltres, si no quedau amb mi. Jo som el cep; vosaltres les serments: qui queda amb mi y jo amb ell, aquest dona molt de fruit, perque sense mi no poreu fer res. El qui no román amb mi, el treurán defora com la serment tallada, y s'assecará, y l'aplegarán, y el tirarán dins el foch y farà flamada. Si quedau en mi, y les meves paraules queden en vosaltres, qualsevol cosa que demaneu, vos será concedida.

La gloria de mon Pare es que doneu molt de fruit y sieu els meus dexebles. Axí com mon Pare m'estima a mi, jo vos estim a vosaltres; perseverau en la meua estimació. Si observau els meus preceptes, perseverau en la meua estimació; axí com jo he observats els preceptes de mon Pare, y persever en la seu estimació. Vetaquí el precepte que vos pos: amauvos uns ab los altres, axí com jo vos he amats. No hi ha estimació mes gran que la que fa donar la vida p'els seus amichs. Vossaltres sereu els meus amichs, si feis lo que vos man»....

¿El sentiú el Bon Jesús? Es ell, (¡que se coneix de be!) es ell qui parla, tot mel, tot amor, tot suavidad; parla al cor de tothom, al cor dels grans, dels petits, del justs, dels peccadors, a tots los cors. Ja no hu pot dir mes clar y llampant qu'ell es la vida, la verdadera vida, l'única vida de bon de veres que hi ha p'els homos dins tots l'univers, la única vida que nos pot fer viure de ver en aquest mon y al altre, l'única vida que nos pot alliberar de la mort eterna. No, fora de l'amor del Bon Jesús, no hi ha vida per nosaltres; fora d'ell no hi ha més que vida carnal, vida bestial,

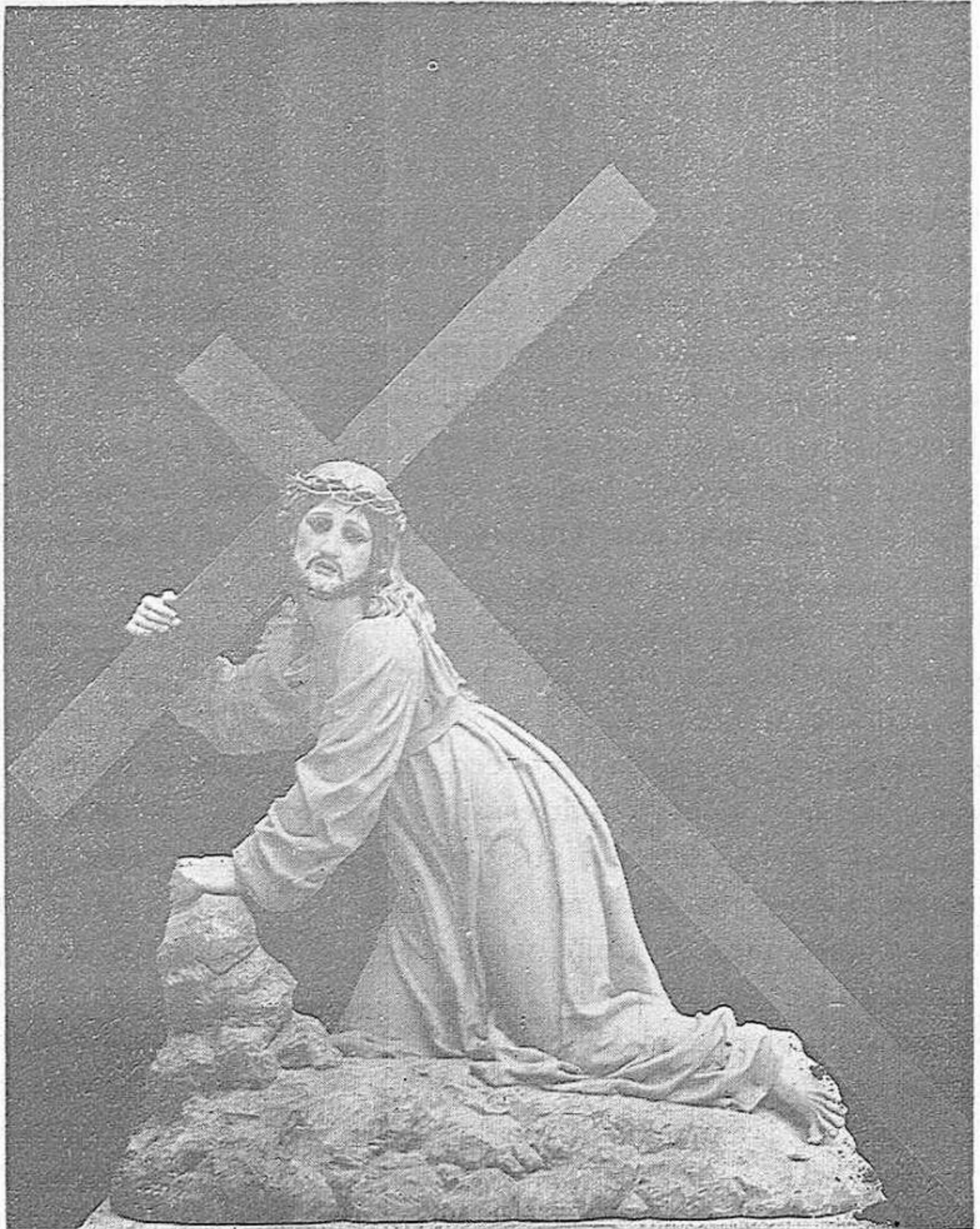
vida buida de pau y de consol, plena de disgusts, de penes, de amargures, de congoxes, de contradiccions, vida plena de fel y de matzines, vida entre escorpins, vívores, llops y panteres, que 'ns rodetjen afamegats per assaciarse de nosaltres y esveïrnos.

Jesús nos ho diu ben clar: Ell es la nostra vida; es el cep qu' el Pare celestial conra y nosaltres som les serments. Els altres ceps son borts; ell es el cep sembrat del Pare celestial. D' ell han de sortir els fruits de vida eterna; sols el fruit d' aquest cep es admès a n-el cel. Si volem nosaltres, que som serments, donar fruit que servesca p' el cel; si volem viure la vida celestial, hem d' esser serments d' aquest cep; hem de néxer d' aquest cep; nos hem d' alimentar de la saba, de la llecor d' aquest cep; hem de donar fruit, units, confegits ab aquest cep. Si no 'l donam axí, el Pare celestial nos tallará. Si le hi donam, nos axarmará, nos tindrà esment per que 'n donem mes.

¿Y com hem d' esser serments d' aquest cep? ¿com hem d' estar en aquest cep? Aquesta unió amb Crist no pot esser unió material; ha d' esser unió espiritual, unió per amor. Hem d' estar units amb Crist amantlo amb tot el nostro cor, corresponent a l' amor qu' ell nos té, observant els seus sants manaments. De manera que, per viure la vida de la gracia, la vida sobrenatural, la vida cristiana, per esser serments de Crist, membres vius del cos místich de Crist, qu' es la Iglesia, per donar fruit de la vida eterna, hem d' estar units espiritualment amb el Bon Jesús axí com hi están materialment amb el cep les serments. Si no estam

axí, en arribar la nostra hora, els àngels nos treurán de la vinya del Senyor, axí com a les vinyes treuen les sarments tallades; quedarem sechs, y en farán garbons, y nos tirarán dins el foch etern. Ho diu un Sant Pare: les serments o han d' estar a n-el cep o dins el foch. Si no fan fruit, les tallen; y, tallades, no servexen com l' altra llenya per obra de fustería; no mes servexen per fer foch.

Estiguem, donchs, ben units amb el Bon Jesús, com les serments amb el cep, axí com ell vol.—*Si observau els meus manaments*, nos diu, *perseverau en la meua estimació*. De manera que l' hem d' estimar observant els seus manaments, la seua llei. No, no basta dirli de boca:—*Jo vos am*.—Es necessari demostrarlehi amb les obres. No basten les paraules; son necessaries, son indispensables les obres. Hem d' observar, hem de cumplir els

Processó d' es Dijous Sant. — Camí del Calvari.

Il·lustració Mallorquina

seus manaments amb tota fidelitat y eczac- titut... ¿Quins son aquests manaments?... L' Iglesia nos ho ensenya de una manera ben clara y completa. Tots s' inclouen en dos: amar Deu sobre totes les coses, y el proïs- me com a nosaltres mateixos per amor de Deu. L' amor a Deu y l' amor al proïs- me: vetaquí la cifra, la suma el compendi, l' expressió de tota la llei. Aquest es el ma- nament capital del Bon Jesus: amar Deu amb totes les nostres forces, amb tot lo nos- tro cor, amb tota la nostra ànima; amarlo de manera que per res del mon l' ofenguem, y mes tost passar per qualsevol cosa que ofen- dre'l; y al metex temps amar el proïsme per Deu, com a criatura de Deu; no per lo qu' el proïsme té de sí meteix, sino per lo que té de Deu, en quant es objecte de l' amor de Deu, y es estat redimit amb la sanch divina, y es o está cridat a esser fill adoptiu de Deu y hereu del cel, com nosaltres. Y aquest amor a n- el proïsme nos es tan necessari, qu' hem de demostrar qu' amam Deu, amant el proïsme. De manera que, si no amam el proïsme axí com Deu vol que l' amem, es una senya, es una prova que no amam Deu.... Es el Bon Jesus que nos ho diu ben llampant:— *Aquest es el meu precepte, que vos ameu uns amb al- tres, axí com jo vos am. Y se conixerà que sou dexebls meus y que m' estimau, si vos estimau uns amb altres....*

De manera que, si no 'ns estimam uns amb altres, si no amam el proïsme, no estimam Deu, no observam la seva Llei, no estam amb Ell, quedam separats d' Ell; som ser- ments sense fruit, seques, tallades, mortes, que no mes servexen p' el foch....

Processó d'es Dijous Sant.—DOLOROSA

Es cosa axò d' aficarnosho be dins el cap.
Nos hi toca ben d' aprop

ANTONI M.ª ALCOVER, PRE.

Dos estóls

AHONT corre aquest poble desenfrenat y frenetich, mostrant en sos seus crits, ira y despreci? Quin espectacle interessant el crida, qu' axi acudeix en tropell com si anás a gosar d'una gran festa? Per aquí son aquest cetro de canya y aquesta corona d'espines que compon entre escarni y befa? Ah! son per Ell; per aquest jove de mirada tranquila y dolça, que en paciència mes que humana espera y es deixa revestí d'insignias reals tan estranyas. Se seua sòla vista inspira en es cor amor y respecta; sas paraulas de sa seua boca son de pau y esperansa, y recents son encara cs beneficis concedits per ell en aquest mateix que l'atopeila. Però aquest poble cruèl es sort y cego. En set de sanch la mort prepara y com una pantera afamagada gosa despedassant la séua presa, axí ell lòco de rabia gosa en so petir d'aquest sant martir y per omplir fins dalt son calis d'amargura, l'assòta, l'insulta y l'escarneix, omplintlo d'improsperis y blasfemias.

Fermat de mans y peus, carregat emb una creu que l'abruma emb so seu pes fins a ferli besar sa terra, l'ancamina de cap en el Calvari y Ell obedient es deixa conduí sense parlar paraula. Sols llissons de verdadera doctrina surtan de sa séua boca, per pagar emb ellas sas lla-grimas d'unas donas compasivas que senten son cor ferit per tan dolorós espectacle. El Calvari es el llooh d'

es suplici: la creu es llit de mort ahont ha d'acabar sa seua vida: es cor d'una mare traspasada de dolor que darramant un mar de llagrimas el contempla es seu companyero en es martiri.

Es poble furios acaba sa seua obra: el Fill de Déu espira

Y sa sanch que cola de sas feridas de Jesuerit sega la teua, y tant com ella corre va trasant un camí estret tot ple de creus y espines. Passan generacions y passen sigles y a totes horas acudeix y es renova sa multitud de gent que va cercant aquest camí de Cristo. Uns el miran, s'aspantan y en despreci el deixan; altres prenen sa creu que troban a s'entrada y carragats emb ella mirant al cel trepitjan sas espines. Y se formen dos estols: un segueix p'es camí: s'altre es fa enfora. Es primer du davant una bandera ahont porren lletgir aquestes paraulas: Llagrimas, Sufriment, Penitencia: la bandera d'es segons diu: Plers, Goitx, Ditxa.

Cada estól du es séu acompanyament que may el deixa: es d'es primer son totas sas virtuts; es d'es segon son tots es vicis. Es primer estól mira s'altre en tanta compassio y el convida a seguirlo emb amor y dulsura; es segon

fent gran befa l'escarneix y respon emb injurias.

Mes ay! Per entre es dos estóls passa un

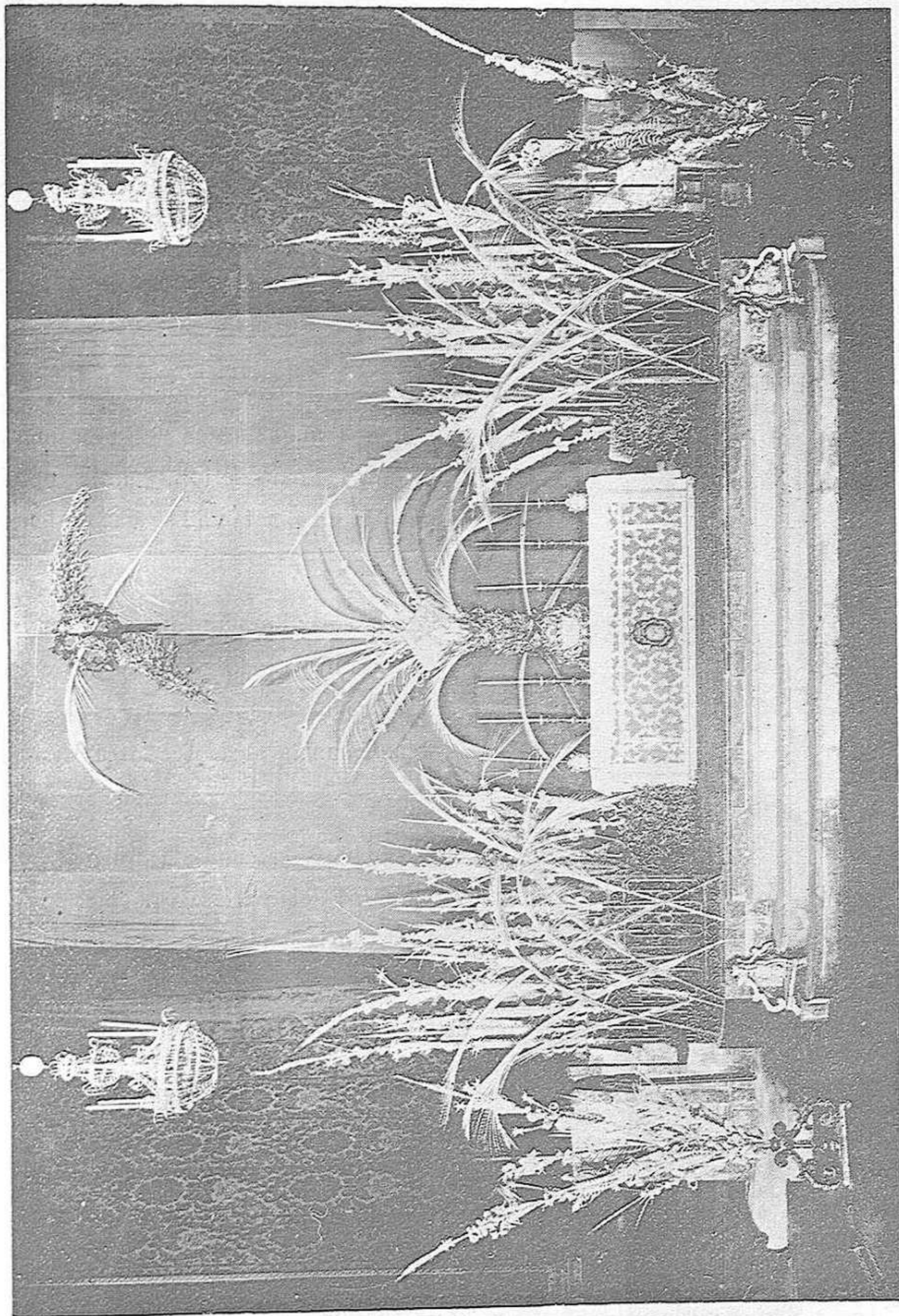

l'rocessó des Dijous Sant.

Una lllenterna

fantasma. Sa seua vista estremordex es cor y l'escarrufa, es seu alê atura y gela sa sanch de dins sas venas. Es la mort que sen-sa compasio d' uns ni dets altres, arribada sa seua hora, taya es fils de sas vidas.

gas, sas llagrimas, sas penas d' un estol s' ha convertit emb alegríia inmensa; s' altre desesperat demana en vá consol en aquells que poch ántes escarníia. Es terma d' un camí es ditxa, gloria, benaventuransa eter-

ALTÁ MAJOR DE LA SANCH. -- Diumenge del Ram.

Mes ay! quina mudansa tan inmensa en es pas de la mort han sufrít es dos estóls que contemplavem! que distints se presenten es dos camins que abans seguían!

Es caminoy estret está cubert de rosas; s' altre camí está tot ple d' espinas: sas fati-

na; es de s' altre amarga desventura, permanent desconort eternidat terrible.

Per qui segueix el mon, la vida es mort.
Per qui a Jesus segueix, la mort es vida.

MANUELA DE LOS HERREROS,

VIUDA DE BONET.

Dijous Sant

Per les voltes del temple gegantines,
per finestrals y arcades plens d' encant,
passan ecos secrets de veus divines
que pel silenci diuen: «Día Sant!»

Les llanties y candeles, qu' una a una
escampan dins les ombres sa claror,
devant l' Hostia més blanca que la lluna
tremolan consumintse de tristor.

Processó d' es dijous Sant. — Un penitent.

Y entran estols de gent tota endolada
que se postra devant del Monument
y de los cors s' axeca la volada
de l' oració, que munta al firmament.

L' encens queda surant per les altures,
y l' oratge que passa pels portals
suspén son alenar... Les esculptures
par qu' acalin les testes ideals.

Una canturia trista, acompassada,
qu' apar l' augusta veu del Sagrament,
per dins les naus se fon, com la tonada
qu' en la nit per la vall se va perdent.

«Per assaciar llur fam queya la mayna,
quaranta anys pel desert dantlos camí;
y ells tregueren l' espasa de la vayna
y blasfemant s' alçaren contra Mi.»

«Del poble s' estengué la dolentia,
y la culpa dels pares va portar:
fou sa gloria fenás que dura un día,
y are sos ulls s' axugan de plorar.»

«La desventura cruxirá los ossos
del poble renegat que 'm defugí;
y dins les propies dents se farán troços
les llengües que parlaren contra Mi.»

«—¡Senyor! de l' ira teva la grandesa
merescuda tenim: t' havem ofès...
Nos consumeix y avincla la tristesa,
mes per salvarnos ¡ay! no podem res.»

Il·lustració Mallorquina

«¡Senyor! gira tos ulls, mira tes obres,
mira aquells per qui Tu vares morir;
y si envías el sol per ríchs y pobres,
pietat del poble teu, pietat de mi!»

«Pacient com lo pastor que 'ls anyells mena
mos fills per tes dressercs menaré,
y com eura entre runes a balquena
a l'ombra de tos temples crexeré.»—

Tal parla del Senyor la veu augusta,
tal del poble la veu va contestant;
y par que 'ls ecos en la calma adusta
per les naus repetexen: «Día Sant!»

.....

Ja per davant les portes del santuari
passa en tropell el poble pecador,
com aquell d' Israel qu' en el Calvari
s' empenyía per veure 'l Redemptor.

Ja desfila la llarga acompanyada
de banderes, de llums y penitents,
enfosquant los carrers, acompassada,
remorosa com l' aygua dels torrents.

—Ja del Màrtir onejan les banderes,
de la Creu el misteri resplandeix,
guanya el dolor les celestials esferes
lo que David cantá ja se compleix.—

Ja 's destría entre boyres la figura,
ja a tots los cors arriba sa dolçor,
y passa com onada d' amargura,
alçant per tot arreu fonda maror.

Processó d' es dijous Sant.—Un prohóm de la Sanch.

Y com engronxa el vent un camp d' espigues
axí mou Ell lo poble compatit,
perque Ell té més perfum que les garrigues
y brolla aygua d' amor son cor ferit.

—Doblega, arbre elevat, ton alt brancatge,
fet blan joh dur llenyam pera 'l Senyor!
Claus ferrenys qu' heu estat son herevatge
espines de son cap, dauli dolçor!—

Y aquella multitut ajonollada
alça braços y mans cap a son Deu...
Y apar qu' Ell, ab dolcíssima mirada,
responga: «Te perdon joh poble meu!»

EMILIA SUREDA.

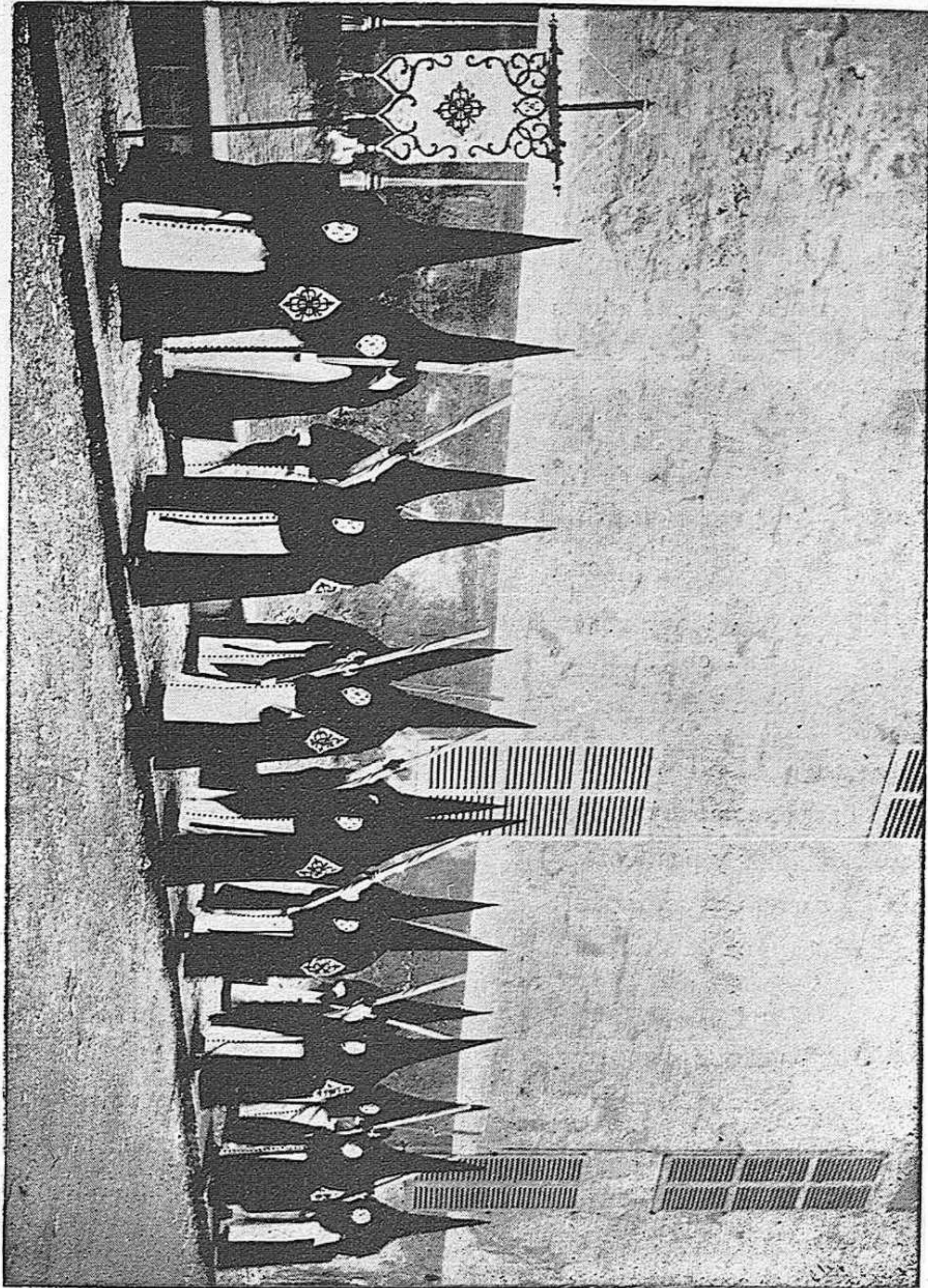
Sa processó d'el Dijous Sant

Molta importancia té a Palma sa processó d'el Dijous Sant, per lo que no hem duptat en dedicarli bona part d'els clixés d'aquest número, casi tots obtinguts per les fotogra-

També publicam els distints passos que figuren en dita processó d'el Dijous Sant.

El pas de L'Oració en l'Hort, es tallat per don Lluís Font; el de *Jesús assoiat* es

Processó d'el dijous Sant. Estol de noves caperutxes

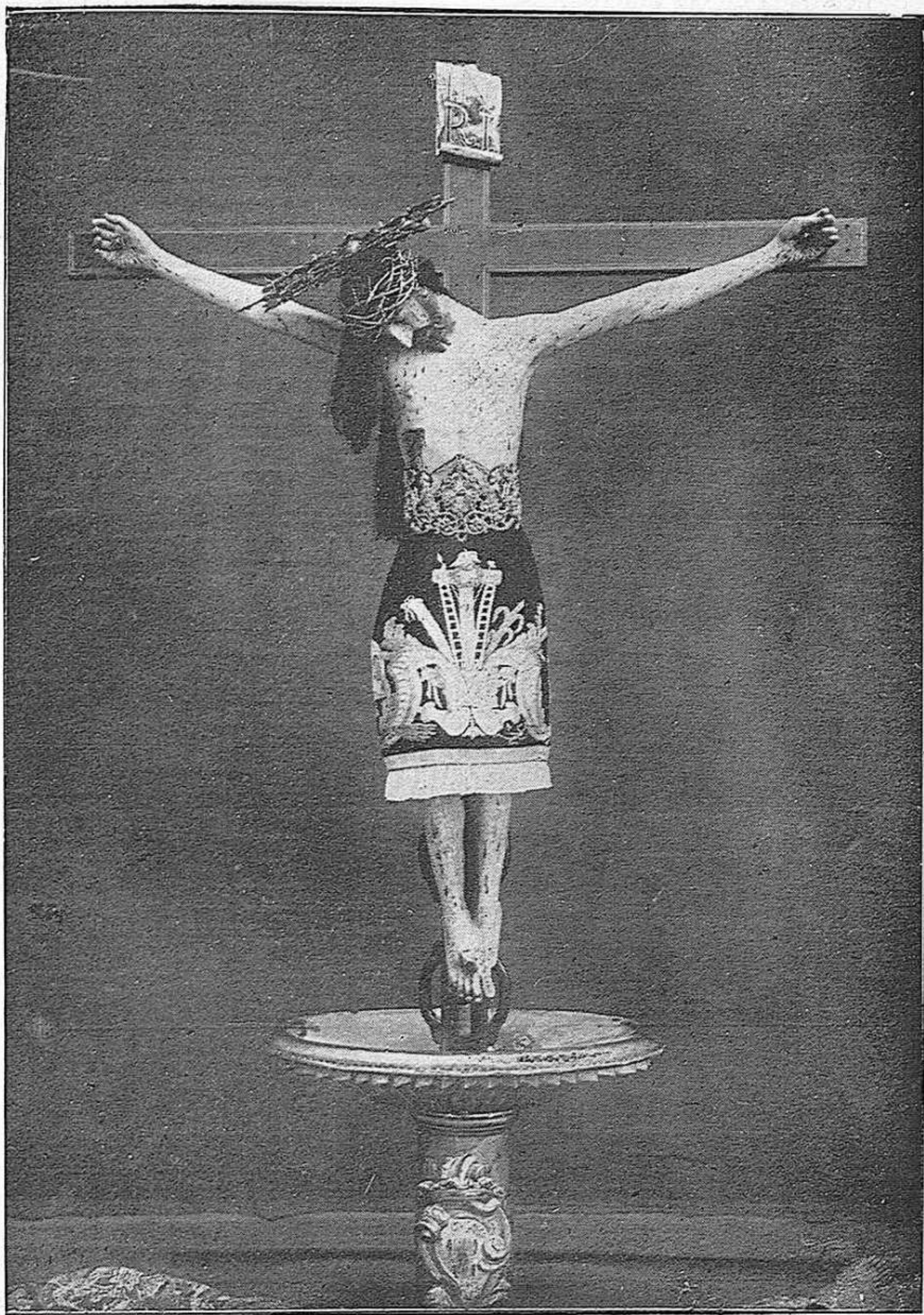

fies que mos ha proporcionat el distinguit *amateur* Don Juame Escalas.

Publicam ses dues principals *vexille* que figura a dita processó, també un d'els farols, penitent y un prohóm de la Sang.

tallat per don Salvador Torres; el de s'*Ecce-Homo* per don Gabriel Joan Marroig; *La Dolorosa* per don Llorens Ferrer y el del *Camí d'Calvari* per don Lluís Font.

L'adorada imatge de la Sang es saluda-

PROCESSÓ D' ES DIJOUS SANT
LA SANG DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

da y contemplada amb veneració p' el poble.

S' escultura denota una obra del sigle setze. Está tallada en suro.

Enguany hei ha a sa processó d' el Dijòus Sant un nòu modelo de traje de penitents d' els que publicam un grupo fotografic. Sa roba está confeccionada en els tallers de sastretria d' en Tomeu Gumbau y fills y es de molt de gust y novetat.

Felicitam an els iniciadors de tal idëa.

També honram aquestes columnes amb el retrato de don Joan Lladó, prior de l' Iglesia d' el Sant Hospital, qu' es s' ánima, s' organizador incansable de les processons de Setmana Santa.

De tot d' una no 's compren el treball que reprenta posar en orde, distribuï els distins elements que figuren en dites processóns. Solament quant s' ha vist d' aprop, quant han estat per mitx d' el preparatiu se pot comprendre s'activitat y els afanys qu' es necessitan per organisarles.

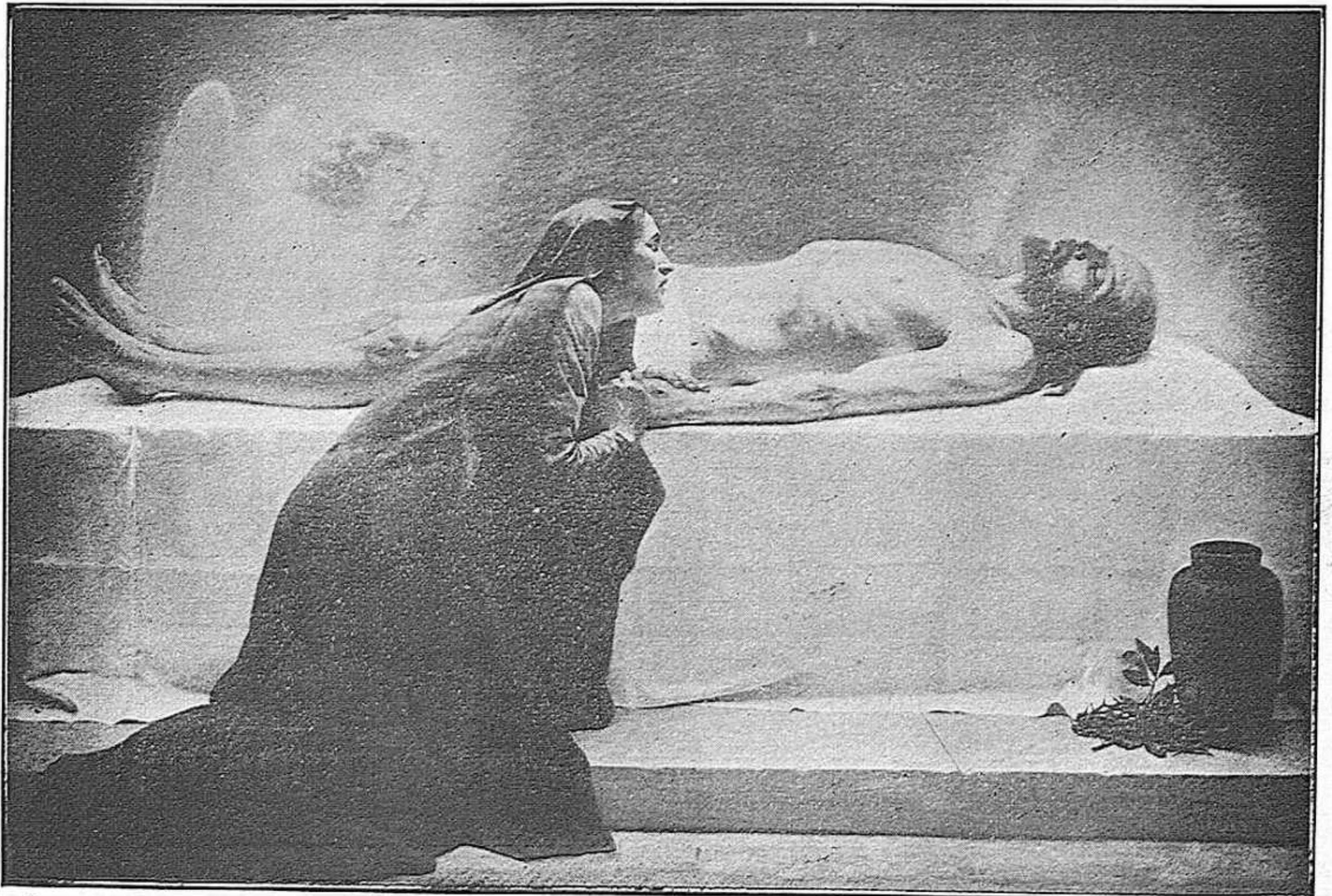
Don Joan Lladó hei dú ja molts anys de práctica: fá vint y tres anys que dedica el seus serveis a la Sang.

Abans d' anar a l' iglesia del Hospital el

DON JOAN LLADÓ

senyor Lladó havia desempeñat el carreg de rector durant tretze anys a la parroquia d' Alaró.

CHRIST JACENT.

PROCESSÓ DE 'L DIJOUS SANT

